

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 05.10.2017, sp. zn. 15 Tdo 1740/2016, ECLI:CZ:NS:2017:15.TDO.1740.2016.1

Číslo: 20/2018

Právní věta:

Ustanovení čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, lze považovat za zvláštní okolnost způsobující zánik trestní odpovědnosti, resp. za zvláštní případ účinné lítosti. To znamená, že při splnění podmínek zde stanovených zanikají trestněprávní důsledky, které by jinak byly spojeny s tím, že pachatel spáchal trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku.

K zániku trestní odpovědnosti pachatele za tento trestný čin v případě nepovoleného přechovávání střelné zbraně ovšem nemůže dojít jen tím, že podle čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb. počala běžet lhůta 6 měsíců k dobrovolnému předání takové zbraně, ani tím, že nelegálně přechovávanou zbraň zajistil policejní orgán v průběhu domovní prohlídky konané ještě před uplynutím uvedené lhůty. Podmínkou zániku trestní odpovědnosti je totiž aktivní jednání pachatele spočívající v dobrovolném a faktickém odevzdání nelegálně přechovávané střelné zbraně do úschovy policie nebo v jejím přenechání ve prospěch státu, anebo alespoň jednání, z něhož jednoznačně vyplývá úmysl pachatele dobrovolně odevzdat nelegálně přechovávanou zbraň do úschovy policie či přenechat ji ve prospěch státu.

Rozhodnou právní skutečností tedy není běh lhůty určené k dobrovolnému jednání pachatele, protože do doby odevzdání bez povolení přechovávané zbraně je její přechovávání nadále trestným činem. Trestní odpovědnost pachatele zde totiž nevzniká teprve marným uplynutím lhůty stanovené pro dobrovolné odevzdání střelné zbraně. Ze samotné okolnosti, že ještě neuplynula lhůta určená k dobrovolnému odevzdání nelegálně přechovávané zbraně, nelze z hlediska hmotného práva vyvozovat závěr o trestní neodpovědnosti pachatele. Z hlediska procesního práva pak tato okolnost nezakládá nepřípustnost trestního stíhání ani jiný důvod nestíhatelnosti.

Proto ani skutečnost, že pachateli zajistil jím nelegálně přechovávanou střelnou zbraň orgán policie v rámci domovní prohlídky konané ještě před uplynutím lhůty podle čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb., nevylučuje jeho trestní odpovědnost za trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, jestliže tuto střelnou zbraň pachatel dobrovolně nevydal při provádění domovní prohlídky.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 05.10.2017

Spisová značka: 15 Tdo 1740/2016

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nedovolené ozbrojování, Účinná lítost, Zánik trestní odpovědnosti

Předpisy: čl. II. bod 1. věta první předpisu č. 170/2013Sb.

§ 279 odst. 1 tr. zákoníku

§ 33 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 4 To 156/2016, a usnesení Okresního soudu ve Znojmě ze dne 5. 4. 2016, sp. zn. 3 T 161/2015, jakož i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu ve Znojmě přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením Okresního soudu ve Znojmě ze dne 5. 4. 2016, sp. zn. 3 T 161/2015, bylo podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř. ve spojení s § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř. z důvodů uvedených v § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. zastaveno trestní stíhání obviněného prap. D. S. (dále jen „obviněný“) pro přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že

„od přesně nezjištěné doby roku 2012 do 2. 9. 2014 ve svém bydlišti v bytě v Z. na ulici L. bez povolení a v rozporu s § 8 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, přechovával:

1 ks hlavně německého kulometu MG 34, ráže 7,92 Mauser, délky 624 mm, s uzamykací objímkou na zadní části hlavně, s vyraženou číslicí „1“ v blízkosti osazení před uzamykací objímkou, s označením v podobě šesticípé hvězdy s číslem „26“ a dále s označením „5A 39“ cca 12 cm od osazení, kdy tato hlaveň patří do sestavy plně samočinné vojenské zbraně z období 30. a 40. let 20. století,

1 ks podomácku vyrobené zbraně vzniklé spojením podomácku vyrobené pažby a celku pouzdra závěru nábojové schránky spoušťového mechanismu opakovací pušky Mauser 98, ráže 7,92 Mauser, se zbytkem označení číslo „24“ na páce závěru, zavedené v 1. polovině 20. století ve výzbroji německých ozbrojených sil,

1 ks hlavně opakovací pušky Mosin, délky 52,7 cm, příslušné opakovací pušce – karabině Mosin vzor 1944, ráže 7,62 Mosin, bez výrobního čísla,

1 ks podomácku vyrobené zbraně vzniklé spojením podomácku vyrobené pažby a celku pouzdra závěru spoušťového mechanismu zkrácené hlavně opakovací pušky Mauser 98, ráže 7,92 Mauser, s hlavní o délce cca 11 cm, zavedené v 1. polovině 20. století ve výzbroji německých ozbrojených sil,

1 ks podomácku vyrobené zbraně vzniklé spojením pažby blíže neurčené dlouhé zbraně a celku pouzdra závěru spoušťového mechanismu opakovací pušky Steyr-Mannlicher vzor 1895, ráže 8×50 R, s označením „Steyr M95“ na horní straně přední části pouzdra závěru a s výrobním číslem „7447T“ na levé straně pouzdra závěru, zavedené v 1. polovině 20. století ve výzbroji rakouských a německých ozbrojených sil,

1 ks hlavně délky 29,8 cm, ráže 7,92 Mauser, pravděpodobně vzniklé zkrácením hlavně opakovací pušky Mauser 98 a doplněním mušky,

1 ks německého kulometu MG - 42, ráže 7,92 Mauser, výr. č. 45191, s pohyblivými a funkčními mechanismy (závěr, spoušť, uložení hlavně, zásobovací mechanismus), s hlavní provrtanou na dvou místech, a to ve vzdálenosti 35 mm od zadního konce a 90 mm od předního konce s příčnými kolíky ve vyvrtaných otvorech, s vyvrtanými otvory průměru cca 6-8 mm ve vzdálenostech 12,23 a 35 cm od zadního konce hlavně, s podélným výřezem na nábojové komoře ve stěně hlavně o rozměrech cca 60×5 mm, se závorníkem, jehož čelo je ubroušeno pod úhlem cca 30 stupňů, se zaslepeným zápalníkovým otvorem, kdy se nejedná o zbraň znehodnocenou ve smyslu vyhlášky č. 371/2002 Sb., s tím, že k jeho uvedení do střelbyschopného stavu lze vyměnit hlavěň a závěr,“

protože tento skutek není trestným činem a nebyl důvod k postoupení věci.

2. Stížnost státního zástupce Okresního státního zastupitelství ve Znojmě proti tomuto usnesení byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 4 To 156/2016, podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti výše citovanému usnesení Krajského soudu v Brně podal nejvyšší státní zástupce (dále též „dovolatel“) v neprospěch obviněného dovolání, v němž uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., neboť bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. c) tr. ř., přestože byly v řízení mu předcházejícím dány důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř., tedy bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí a rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

4. Dovolatel po připomenutí závěrů, ke kterým dospěly soudy obou stupňů, podotkl, že nelze přehlédnout rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 1997, sp. zn. 2 Tzn 105/97, avšak současně není možné se bez výhrad ztotožnit s tam uvedenými závěry. Ze skutkových zjištění vyplývá, že obviněný si přibližně v období od roku 2012 do 2. 9. 2014 bez povolení opatřil a poté přechovával zbraně a jejich hlavní části, které byly vyhodnoceny jako zakázané. Uvedené jednání tedy podle názoru dovolatele naplňuje formální znaky skutkové podstaty přečinu nedovoleného ozbrojování vymezené v § 279 odst. 1 tr. zákoníku. Soudy svůj závěr o zániku trestnosti takového jednání odůvodnily aplikací čl. II zákona č. 170/2013 Sb., kterým byl mj. novelizován zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, a jímž byla vyhlášena tzv. zbraňová amnestie, a dále tvrzením obviněného, že této zákonem dané možnosti hodlal využít a jen realizovaná domovní prohlídka mu v tom zabránila. V této souvislosti zdůraznil, že právní následek vyplývající z čl. II uvedeného zákona spočívající v zániku trestnosti nedovoleného ozbrojování je spojen pouze s jednoznačně vymezeným právním okamžikem, kterým je dokonané dobrovolné a faktické předání zbraně do úschovy kterémukoli útvaru policie nebo přenechání ve prospěch státu v zákonné lhůtě. Zákonodárce tedy v těchto ustanoveních zákona nespojil zánik trestnosti nedovoleného ozbrojování s pouhým „pojetím úmyslu“ pachatele dobrovolně a fakticky předat zbraň do úschovy kterémukoli útvaru policie nebo ji přenechat ve prospěch státu v zákonné lhůtě.

5. Závěr soudů o tom, že policejní zákrok vykonaný v průběhu zákonné lhůty tzv. zbraňové amnestie pachateli fakticky znemožnil využití jejího dobrodiní po celou dobu jejího trvání, označil dovokatel za nesprávný, nesystémový a nezapadající do konceptu teorie dovozování trestní odpovědnosti. Jen velmi obtížně si lze představit, že orgán činný v trestním řízení mající podezření ze spáchání obdobného trestného činu v rozporu se zákonem nečiní úkony uložené mu mimo jiné trestním řádem a po dobu několika měsíců toliko nečinně vyčkává, zda pachatel dobrodiní amnestie využije, či nevyžije, či zda se např. taková nedovoleně přechovávaná zbraň v mezidobí nestane prostředkem ke spáchání jiného trestného činu. Skutečnost, že orgán činný v trestním řízení může vůči pachateli

trestného činu zakročit kdykoli v průběhu trvání tzv. zbraňové amnestie, a logicky mu tak znemožnit zbraň dobrovolně odevzdat v pozdější době, pokud tak pachatel doposud neučinil, musí jít plně k tíži samotného liknavého pachatele. Pokud obviněný čekal na tzv. zbraňovou amnestii, k jejímuž vyhlášení došlo dne 1. 7. 2014, měl bezpochyby dostatek času na využití jejího dobrodiní po dobu více jak dvou měsíců od jejího počátku. V této souvislosti nicméně nelze přehlédnout, že dotčené zbraně obviněný nelegálně držel již od roku 2012, přičemž v té době ani jako policista rozhodně nemohl tušit, zda nějaká další tzv. zbraňová amnestie bude a případně kdy se tak stane.

6. Dovolatel dále namítl, že soudy učinily závěr, podle něhož měl obviněný v úmyslu zbraně odevzdat dobrovolně a jen zásah orgánu činného v trestním řízení mu to znemožnil, bez jakéhokoli dokazování pouhým převzetím tvrzení obviněného, přičemž takový závěr shledal rozporným i s ostatními zjištěními. Připomenul, že obviněný před započítáním domovní prohlídky po výzvě policejního orgánu Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) k vydání zbraní připustil pouze držbu kulometu. To je zřejmé z předchozího výsledku podle § 84 tr. ř., který byl proveden dne 2. 9. 2014 v době od 6:35 hod. do 7:05 hod. krátce před provedením domovní prohlídky. O ostatních zbraních, příp. jejich hlavních částech, jejichž neoprávněné opatření a přechovávání mu bylo obžalobou státního zástupce rovněž kladeno za vinu, pomlčel. Očekával-li však obviněný tzv. zbraňovou amnestii a měl-li od počátku v úmyslu opatřené a přechovávané zbraně či jejich hlavní části vrátit, jak opakovaně tvrdí, neměl žádného důvodu jejich existenci před započítáním domovní prohlídky tajit.

7. Ve vztahu k posouzení obviněným tvrzeného úmyslu zbraně odevzdat poukázal nejvyšší státní zástupce na jistou odlišnost trestní věci rozhodované Nejvyšším soudem pod sp. zn. 2 Tzn 105/97. V nyní souzené věci nebylo vedeno trestní stíhání pro žádný jiný trestný čin a obviněný byl od počátku podezřelým pouze z trestných činů souvisejících s nedovoleným držením zbraní a střeliva. Pokud tedy opakovaně poukazuje na to, že tzv. zbraňovou amnestii očekával, zbraně v jejím průběhu odevzdat chtěl (a tedy předpokládal beztrestnost svého jednání) a pouze zásah policejního orgánu GIBS mu v tom zabránil, jeho vyjádření při výsledku před započítáním domovní prohlídky a zapření zbylých zbraní svědčí o skutečnosti zcela opačné, tedy že takový úmysl neměl a zbraně odevzdat nehodlal.

8. Z hlediska posouzení trestní odpovědnosti označil dovolatel za irelevantní „akt“ obviněného ze dne 30. 12. 2014, spočívající ve formálním odevzdání zbraní a jejich hlavních částí do úschovy policejního orgánu, neboť tyto se v souvislosti s probíhajícím trestním řízením pro nedovolené ozbrojování fakticky již několik měsíců nacházely v moci tohoto orgánu činného v trestním řízení jako věc důležitá pro trestní řízení. Proto je podle jeho mínění nutné dovodit, že Okresní soud ve Znojmě učinil nesprávný právní závěr, že jednání obviněného není trestným činem a není důvodu k postoupení věci, přičemž v takovém nesprávném právním posouzení je třeba spatřovat dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Jednalo-li se ve skutečnosti o čin soudně trestný, nebyly splněny podmínky pro zastavení trestního stíhání podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř., § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř. a § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř., a pokud nalézací soud takto rozhodl, vznikla vada ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Jestliže pak Krajský soud v Brně i přes výše uvedené důvody dovolání zamítl stížnost podanou státním zástupcem proti shora uvedenému usnesení, rozhodl tím o zamítnutí řádného opravného prostředku proti usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. c) tr. ř., přestože v řízení mu předcházejícím byly dány důvody dovolání uvedené v § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř., což zakládá rovněž existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

9. Vzhledem k uvedenému nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 4 To 156/2016, usnesení Okresního soudu ve Znojmě ze dne 5. 4. 2016, sp. zn. 3 T 161/2015, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal

Okresnímu soudu ve Znojmě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

III. Přípustnost dovolání

10. Nejvyšší soud rozhodoval o podaném dovolání nejprve v senátu č. 6, který usnesením ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. [6 Tdo 1563/2016](#), podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), postoupil věc obviněného k rozhodnutí velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu (dále též „Nejvyšší soud“ nebo „velký senát“). Při svém rozhodování totiž dospěl v otázce posouzení zvláštní účinné lítosti ve vztahu k trestnému činu nedovoleného ozbrojování podle § 279 tr. zákoníku k právnímu názoru odlišnému od toho, který byl již vyjádřen v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 1997, sp. zn. 2 Tzn 105/97.

11. V tomto rozsudku se Nejvyšší soud vyslovil k právní úpravě obsažené v § 97 větě první zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o střelných zbraních“), jenž stanovil, že „trestnost nedovoleného ozbrojování zaniká u osoby, která přechovává bez povolení zbraň podléhající registraci, jestliže tuto zbraň ve lhůtě deseti měsíců od účinnosti tohoto zákona dobrovolně předá do úschovy okresnímu ředitelství policie,“ tak, že jestliže byl obviněný v době konání domovní prohlídky stíhán pro pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 tr. zák., § 219 odst. 1 tr. zák., a při této domovní prohlídce byly nalezeny zbraně, které obviněný přechovával bez povolení, vztahuje se dobrodiní § 97 zákona o střelných zbraních i na tyto nelegálně držené zbraně, neboť při opačném výkladu by uvedené ustanovení zákona o střelných zbraních pozbývalo smyslu. Nejvyšší soud k tomu dále konstatoval, že „při posuzování smyslu § 97 zák. č. 288/1995 Sb. je nutno vycházet z cíle, který byl tímto ustanovením sledován a jímž bylo zajištění nelegálně držených zbraní. Tím, že obviněnému byly tyto zbraně odňaty, bylo mu fakticky znemožněno využití dobrodiní zákona podle § 97 zák. č. 288/1995 Sb. Ohledně těchto zbraní se nepodařilo vyvrátit obhajobu obviněného, že chtěl uvedené zbraně v zákonné lhůtě podle § 97 zák. č. 288/1995 Sb. dobrovolně předat do úschovy okresnímu ředitelství policie. Nalézací soud tedy porušil ustanovení § 97 zák. č. 288/1995 Sb., pokud uznal obviněného vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák.... Pro tento skutek měl být obviněný zproštěn obžaloby“.

12. Senát č. 6 (na rozdíl od dovolatele) shledal podobnost mezi nyní posuzovanou a shora citovanou věcí, jelikož obě se týkají zániku trestnosti nedovoleného ozbrojování, jež se vztahuje k osobě, která bez povolení přechovává zbraň (zbraně) a která může dosáhnout zániku trestnosti, jestliže tuto zbraň v zákonem stanovené době dobrovolně předá příslušnému útvaru policie. Naproti názoru Nejvyššího soudu prezentovanému v rozsudku ze dne 12. 11. 1997, sp. zn. 2 Tzn 105/97, nicméně dospěl k odlišnému právnímu závěru, neboť má za to, že v situaci, kdy dojde k zajištění nelegálně držených zbraní orgány činnými v trestním řízení, byť v průběhu doby, v níž může v důsledku dobrovolné aktivní činnosti osoby držící takové zbraně dojít k zániku trestnosti nedovoleného ozbrojování, nepřichází v úvahu aplikace ustanovení o zvláštní účinné lítosti (obdobného § 97 zákona o střelných zbraních), tj. ve věci nyní souzené aplikace čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu a o změně zákona č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní, střeliva a pyrotechnických předmětů a o změně zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních), ve znění zákona č. 13/1998 Sb., a zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

13. Při vědomí vázanosti senátu Nejvyššího soudu právním názorem obsaženým v dříve vydaném rozhodnutí téhož soudu však senát č. 6 nemohl rozhodnout způsobem, který jeho právnímu názoru

odpovídá, tj. formou zrušení napadených rozhodnutí soudů nižších stupňů podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. a vrácení věci nalézacímu soudu podle § 265l tr. ř. z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce. V nastalé situaci postupoval podle § 20 odst. 1 zákona o soudech a soudcích a předložil věc k rozhodnutí velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu, aby ten při rozdílnosti právních názorů senátů Nejvyššího soudu v otázce posouzení zvláštní účinné lítosti ve vztahu k trestnému činu nedovoleného ozbrojování rozhodl o dovolání nejvyššího státního zástupce.

14. Nejvyšší soud, resp. velký senát jeho trestního kolegia, jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda je dovolání přípustné, zda bylo podáno včas a oprávněnou osobou a zda má všechny obsahové a formální náležitosti. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením, přičemž splňuje obsahové a formální náležitosti podle § 265f odst. 1 tr. ř.

IV. Důvodnost dovolání

15. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda dovolatelem vznesené námitky naplňují jím uplatněné dovolací důvody.

16. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. je dán tehdy, pokud bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí.

17. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoli z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud musí – s výjimkou případu tzv. extrémního nesouladu – vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

18. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je dán tehdy, pokud bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k) [§ 265b odst. 1 tr. ř.]. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. tedy může být naplněn ve třech různých variantách. K prvním dvěma (alternativa první) dochází tehdy, kdy rozhodnutí nadřízeného soudu je vydáno, aniž bylo napadené rozhodnutí meritorně přezkoumáno, tj. (1.) byl-li řádný opravný prostředek zamítnut z tzv. formálních důvodů podle § 148 odst. 1 písm. a) či b) tr. ř. nebo podle § 253 odst. 1 tr. ř., přestože nebyly splněny procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí, nebo (2.) bylo-li odvolání odmítnuto pro nesplnění jeho obsahových náležitostí podle § 253 odst. 3 tr. ř., ačkoli oprávněná osoba nebyla řádně poučena nebo jí nebyla poskytnuta pomoc při odstranění vad odvolání (viz § 253 odst. 4 tr. ř.). Třetí případ (alternativa druhá) představuje situace, kdy řádný opravný prostředek byl zamítnut z jakýchkoli jiných důvodů, než jsou důvody uvedené výše (varianta první), ale řízení předcházející napadenému rozhodnutí je zatíženo vadami, které jsou ostatními dovolacími důvody podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

19. Přezkoumával-li soud druhého stupně některé napadené rozhodnutí uvedené v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř. na podkladě řádného opravného prostředku (odvolání nebo stížnosti) věcně a zamítl jej vzhledem k tomu, že neshledal takový řádný opravný prostředek důvodným [a to u odvolání podle § 256 tr. ř. a u stížnosti podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.], pak je možno dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. uplatnit jen v jeho druhé alternativě, tj. byl-li v řízení, které předcházelo uvedenému zamítavému rozhodnutí, dán důvod dovolání uvedený v písm. a) až k) ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. Podstatou této alternativy dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je skutečnost, že dovolateli sice nebylo odepřeno právo na přístup k soudu druhého stupně, ale tento soud – ač v řádném opravném řízení věcně přezkoumával napadené rozhodnutí soudu prvního stupně – neodstranil vadu vytýkanou v řádném opravném prostředku, zakládající některý z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř., nebo navíc sám zatížil řízení či své rozhodnutí takovou vadou.

20. Se zřetelem k těmto východiskům přistoupil velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu k posouzení dovolání nejvyššího státního zástupce.

21. Podstatou dovolacích námitek je nesouhlas dovolatele s interpretací čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb. provedenou soudy nižších stupňů, jelikož podle jeho názoru nelze zánik trestnosti nedovoleného ozbrojování spojit s pouhým pojmáním úmyslu pachatele předat zbraň do úschovy kterémukoli útvaru policie nebo ji přenechat ve prospěch státu v zákonné lhůtě. K tomu velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu uvádí, že jelikož uvedenou argumentaci lze podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a v souvislosti s tím i pod dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. f) a l) tr. ř. a současně ji nelze pokládat za takovou, jež by odůvodnila rozhodnutí o tomto mimořádném opravném prostředku způsobem upraveným v § 265i odst. 1 tr. ř., tj. formou jeho odmítnutí, přezkoumal napadená rozhodnutí podle § 265i odst. 3 tr. ř., přičemž z níže rozvedených důvodů dospěl k závěru, že dovolání nejvyššího státního zástupce je důvodné.

22. Nejvyšší soud v první řadě připomíná závěry plynoucí z rozhodnutí soudů nižších stupňů, jež byla napadena podaným dovoláním.

23. Soud prvního stupně v odůvodnění svého usnesení o zastavení trestního stíhání s oporou o závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 1997, sp. zn. 2 Tzn 105/97, uvedl, že obhajoba obviněného, podle níž před konáním domovní prohlídky nestihl zbraně v rámci tzv. zbraňové amnestie odevzdat, nebyla nikterak vyvrácena, přičemž odnětím zbraní při domovní prohlídce mu bylo fakticky znemožněno, aby sám zbraně odevzdal, a využil tak institutu beztrestnosti podle zákona č. 170/2013 Sb. Nálezací soud proto dospěl k závěru, že žalovaný skutek se sice stal, ale s ohledem na aplikaci čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb. není trestným činem a nebyl důvod ani k postoupení věci jinému orgánu.

24. Odvolací soud opřel závěry svého zamítavého usnesení rovněž o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 1997, sp. zn. 2 Tzn 105/97. K souzenému jednání obviněného uvedl, že vzhledem k době 4 měsíců do konce tzv. zbraňové amnestie měl ještě dostatek času k tomu, aby využil dobrodiní zákona a nelegálně držené zbraně odevzdal, nicméně taková možnost mu byla jednoznačně odejmuta tím, že tyto zbraně byly nalezeny a odebrány při domovní prohlídce dne 2. 9. 2014. Podotkl přitom, že opatřenými důkazy nebyla vyvrácena obhajoba obviněného, že měl v úmyslu zbraně odevzdat, a za takové situace bylo nutné postupovat podle zásady in dubio pro reo a trestní stíhání zastavit, jak správně učinil soud prvního stupně.

25. Z usnesení soudů nižších stupňů tudíž plyne, že skutek popsany ve výroku usnesení nálezacího soudu naplňuje skutkovou podstatu trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku. Nelze však souhlasit s jejich právním závěrem, že tento skutek není trestným činem, a to s

poukazem na čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb., nevyvrácenou obhajobu obviněného, že měl v úmyslu zbraně odevzdat, a s odůvodněním, že odnětím nedovoleně držených zbraní při domovní prohlídce mu bylo fakticky znemožněno, aby je sám odevzdal, a využil tak institutu beztrestnosti podle daného ustanovení. K tomu velký senát vymezi některá související teoretická východiska.

26. Trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo bez povolení vyrobí, sobě nebo jinému opatří nebo přechovává střelnou zbraň nebo její hlavní část nebo díly nebo ve větším množství střelivo nebo zakázaný doplněk zbraně.

27. Ustanovení tzv. zbraňové amnestie, jež probíhala v období od 1. 7. 2014 do 31. 12. 2014, tj. čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb., stanoví, že trestnost nedovoleného ozbrojování zaniká u osoby, která bez povolení přechovává zbraň kategorie A, B, C anebo D, její hlavní část nebo střelivo, jestliže je dobrovolně ve lhůtě 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona předá kterémukoli útvaru policie do úschovy nebo přenechá ve prospěch státu; útvar policie vydá o převzetí potvrzení.

28. Tzv. zbraňovou amnestií (ve smyslu čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb., jakož i § 97 zákona o střelných zbraních) lze považovat za zvláštní okolnost způsobující zánik trestní odpovědnosti, resp. za zvláštní případ účinné lítosti, což znamená, že při splnění podmínek stanovených příslušnými ustanoveními zanikají trestněprávní důsledky, které by jinak byly spojeny s tím, že pachatel spáchal trestný čin nedovoleného ozbrojování. Podmínky účinné lítosti jsou zákonem stanoveny na ochranu týchž společenských zájmů, vztahů a hodnot, které pachatel ohrozil spáchaným činem, aby se tím zamezilo jejich ještě vážnějšímu porušení (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 443). Účelem tzv. zbraňové amnestie je tudíž ochrana lidí před možným ohrožením jejich života a zdraví, které vyplývá z nekontrolovaného držení, nošení nebo výroby střelných zbraní, jejich hlavních částí nebo dílů, střeliva a výbušnin.

29. Trestní zákoník platný v době spáchání shora popsaného skutku obsahoval úpravu obecné účinné lítosti v § 33 tr. zákoníku a úpravu jejich zvláštních forem v § 197, § 242, § 248a a § 362 tr. zákoníku. Nyní nově vedle uvedených zákonných ustanovení upravuje zvláštní formu účinné lítosti též v § 312b tr. zákoníku. Ve všech případech účinné lítosti se přitom vyžaduje aktivní jednání obviněného, který spáchal trestný čin (kupř. oznámení ve smyslu § 33 tr. zákoníku nebo § 362 tr. zákoníku, dodatečné splnění povinnosti ve smyslu § 197 tr. zákoníku nebo § 242 tr. zákoníku atp.). Stejně tak ustanovení čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb. předpokládá komisivní formu jednání pachatele trestného činu nedovoleného ozbrojování, tj. aby nelegálně držené zbraně dobrovolně ve lhůtě do 31. 12. 2014 odevzdal do úschovy policie nebo přenechal ve prospěch státu.

30. Tzv. zbraňovou amnestií jako zvláštní případ účinné lítosti pak třeba odlišovat od amnestie prezidenta republiky ve formě abolice, která je rovněž okolností způsobující zánik trestní odpovědnosti. Pro amnestii je příznačné, že z hlediska její aplikace orgány činnými v trestním řízení není zpravidla vůbec podstatné jakékoli jednání pachatele po jejím vyhlášení (odhlížeje od případů, kdy amnestií dotčená osoba svým následným jednáním zvrátí účinky, které pozitivní rozhodnutí o její účasti na amnestii vyvolalo - viz např. čl. III odst. 1 amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013). Pro pozitivní rozhodnutí postačuje zjištění soudů, že čin pachatele je podřaditelný pod podmínky, které amnestie nastavila. Dobrodiní, jež pro pachatele trestného činu aboliční rozhodnutí přináší, je spojeno toliko s jeho vydáním prezidentem republiky deklarujícím účast dotyčné osoby na amnestii. V případě tzv. zbraňové amnestie, resp. účinné lítosti, tak tomu nicméně není, neboť k zániku trestní odpovědnosti za spáchání trestného činu nedovoleného ozbrojování nedochází již nabytím účinnosti zákona obsahujícího právní úpravu, že v jím vymezeném období nebude vyvozována trestní odpovědnost vůči osobám nelegálně držícím zbraně, nýbrž k němu dochází až poté, co dojde k faktickému dobrovolnému odevzdání zbraně jejím držitelem.

31. Vzhledem k výše vymezeným obecným východiskům se pro závěr o zániku trestní odpovědnosti podle čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb. vyžaduje aktivní jednání pachatele trestného činu nedovoleného ozbrojování, v němž se projevuje jeho pozitivní změna myšlení, která má konkrétní podobu dobrovolného a faktického předání nelegálně držené zbraně do úschovy policie nebo jejího přenechání ve prospěch státu. Nutno přitom zdůraznit, že za takové jednání nelze považovat případný navenek nikterak neprojevený úmysl obviněného nelegálně držené zbraně v průběhu zákonné lhůty odevzdat, stejně jako pro vyvození trestní odpovědnosti konkrétní osoby nestačí pouhé pojetí myšlenky (srov. např. KRATOCHVÍL, V. a kol. Trestní právo hmotné. Obecná část. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 330).

32. V daných souvislostech je dále zapotřebí podotknout, že k zániku či k jakési „suspendaci“ trestní odpovědnosti obviněného za spáchání trestného činu podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku nemůže dojít pouhým plynutím zákonné lhůty ve smyslu čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb., jakož ani tím, že nelegálně držené zbraně jsou zajištěny policejním orgánem v průběhu domovní prohlídky konané před uplynutím lhůty pro dobrovolné odevzdání těchto zbraní. Dovedeno ad absurdum by bylo pachatelům trestného činu podle § 279 tr. zákoníku, jež měli „štěstí“, že u nich byly v průběhu tzv. zbraňové amnestie nedobrovolně zajištěny nelegálně držené zbraně, poskytováno zcela neoprávněné dobrodiní oproti pachatelům, kteří by toto „štěstí“ neměli. Dané beneficium tudíž zákonodárce poskytl pouze těm pachatelům trestného činu neoprávněného ozbrojování, kteří svůj úmysl nelegálně drženou zbraň dobrovolně odevzdat projevili navenek jednáním majícím konkrétní podobu dobrovolného a faktického odevzdání zbraně do úschovy policie nebo jejího přenechání ve prospěch státu. Takovým případem by přitom mohla být i situace, z níž by bylo uvedené aktivní jednání pachatele patrné (např. pokud by byl pachatel trestného činu podle § 279 tr. zákoníku zadržen s nelegálně drženou zbraní cestou na příslušnou složku policie, kde ji chtěl dobrovolně odevzdat).

33. Lze tedy na tomto místě shrnout, že podstatou posuzované otázky je zánik trestní odpovědnosti pachatele, nikoli konstrukce jejího vzniku. Rozhodnou právní skutečností není běh času, nýbrž jednání pachatele, které spočívá v odevzdání nelegálně držených zbraní a jehož účinkem je zánik trestní odpovědnosti pachatele. Běh času má jen ten význam, že uvedený účinek limituje stanovením doby, do které je třeba zbraně odevzdat. Nicméně do doby odevzdání neoprávněně držených zbraní je jejich držení trestným činem. Nejedná se proto o vznik trestní odpovědnosti v tom smyslu, že by skutek byl do stanovené doby beztrestný a nestíhatelný a že by se trestným a stíhatelným stal teprve marným uplynutím doby stanovené pro odevzdání zbraní. Ze samotné okolnosti, že dosud neuplynula doba stanovená k odevzdání nelegálně držených zbraní, nelze z hlediska hmotného práva vyvozovat závěr o trestní neodpovědnosti pachatele. Z hlediska procesního práva pak tato okolnost nezakládá nepřijatelnost trestního stíhání ani jiný důvod nestíhatelnosti.

34. S ohledem na výše rozvedené teoretické souvislosti nelze vyslovit souhlas se závěry plynoucími z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 1997, sp. zn. 2 Tzn 105/97. Uvedené rozhodnutí totiž váže zánik trestní odpovědnosti pachatele za trestný čin nedovoleného ozbrojování pouze na plynutí lhůty stanovené tzv. zbraňovou amnestií pro dobrovolné odevzdání neoprávněně držených zbraní. Zcela však pomíjí, že pro závěr o zániku trestní odpovědnosti za daný trestný čin je nezbytné aktivní jednání pachatele spočívající ve faktickém dobrovolném odevzdání nelegálně držené zbraně do úschovy policie či jejím přenechání ve prospěch státu nebo alespoň jednání, z něhož konkrétně vyplývá jeho úmysl neoprávněně přechovávanou zbraň dobrovolně odevzdat do úschovy policie či přenechat ve prospěch státu. S touto podstatnou okolností se však Nejvyšší soud v citovaném rozsudku nikterak nevypořádal.

35. V nyní posuzované věci byly u obviněného zajištěny shora popsané nelegálně držené zbraně v průběhu domovní prohlídky konané dne 2. 9. 2014, tj. necelé 4 měsíce před uplynutím lhůty pro účinnou lítost (tzv. zbraňovou amnestii) podle čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb. Jak se

přítom podává z obsahu spisového materiálu, obviněný v rámci výslechu provedeného před konáním domovní prohlídky ve smyslu § 84 tr. ř. vypověděl, že „mám v pokoji ... kulomet MG 42, detektor kovu, obal německé dýmovnice, v předsíni mám víčko od maďarské nebo německé blíže nezjištěné střely. Tyto uvedené věci dobrovolně vydám.“. Vzhledem k tomu, že bylo dáno podezření, že obviněný nevydal veškeré věci důležité pro trestní řízení, byla domovní prohlídka vykonána i přes jeho vůli některé věci dobrovolně vydat. Prostřednictvím této domovní prohlídky pak byly u obviněného zajištěny další nelegálně držené zbraně uvedené ve výroku usnesení soudu prvního stupně.

36. Na podkladě daného skutkového stavu je zapotřebí se zaměřit na posouzení toho, zda obviněný svůj tvrzený úmysl nelegálně držené zbraně odevzdat projevil navenek prostřednictvím konkrétního aktivního jednání spočívajícího v dobrovolném a faktickém odevzdání těchto zbraní do úschovy policie či jejich přenechání ve prospěch státu, nebo alespoň jednání, z něhož konkrétně tento jeho úmysl vyplývá.

37. Se zřetelem k výše uvedeným skutkovým okolnostem lze konstatovat, že obviněný ještě před započítáním domovní prohlídky konané dne 2. 9. 2014 učinil prohlášení, že dobrovolně vydá neoprávněně držený 1 ks německého kulometu MG - 42 (blíže popsany shora), takže ve vztahu k této zbraně se na něj uplatňuje zvláštní případ účinné lítosti v podobě tzv. zbraňové amnestie ve smyslu čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb., jelikož obviněný dobrovolně a fakticky (nikoli pouze ve svých myšlenkách) odevzdal zbraň do úschovy policie.

38. Stran zbylých neoprávněně držených zbraní popsanych ve výroku usnesení nalézacího soudu nutno nicméně konstatovat, že obviněný tyto zbraně policejnímu orgánu dobrovolně nevydal, přičemž s ohledem na shora popsany skutkový stav je naopak zřejmé, že policejní orgán zajistil tyto zbraně proti vůli obviněného. Ohledně těchto zbraní je tak zapotřebí učinit závěr, že tzv. zbraňová amnestie se na případ obviněného, u něhož chybí zjištění aktivního jednání ve smyslu čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb., neaplikuje. Jeho trestní odpovědnost za spáchání trestného činu podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku (ohledně všech nelegálně držených zbraní vymezených ve výroku usnesení soudu prvního stupně kromě 1 ks německého kulometu MG - 42) tudíž nezanikla. Opět přitom nutno zdůraznit, že pro závěr o zániku trestní odpovědnosti podle čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb. nepostačuje pouhé zajištění nelegálně držených zbraní orgány činnými v trestním řízení v průběhu tzv. zbraňové amnestie ani tvrzení obviněného, že měl v úmyslu tyto zbraně v příslušné lhůtě dobrovolně odevzdat, za předpokladu, že tento úmysl navenek nikterak neprojevil.

39. V daných souvislostech je pak nezbytné soudům nižších stupňů vytknout, že z jejich rozhodnutí není patrné, na základě jakých skutečností dovodily, že z hlediska zásady *in dubio pro reo* je třeba mít za nevyvrácenou obhajobu obviněného, že měl v úmyslu nelegálně držené zbraně v příslušné lhůtě dobrovolně odevzdat. S přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, zejména s ohledem na výslech obviněného provedený před domovní prohlídkou, nutno naopak konstatovat, že tato jeho obhajoba neobstojí. Tím, že nevyužil možnosti veškeré jím nelegálně držené zbraně odevzdat policejnímu orgánu před konáním domovní prohlídky a přiznal pouze neoprávněně držení zbraně jediné, zatímco držení dalších zbraní zatajil, dal totiž zřetelně najevo svůj úmysl odevzdat pouze tuto jednu nelegálně drženou zbraň. Pro úplnost lze dodat, že za aktivní jednání ve smyslu čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb. nelze považovat ani jeho podání učiněné dne 30. 12. 2014, spočívající ve formálním odevzdání zbraní a jejich hlavních částí do úschovy policejního orgánu, jelikož tyto zbraně se v souvislosti s probíhajícím trestním řízením pro nedovolené ozbrojování již několik měsíců fakticky nacházely v moci policejního orgánu jako věci důležité pro dané trestní řízení. I toto podání je třeba hodnotit v kontextu výše uvedených skutečností, kdy je zřejmé, že bylo obviněným učiněno účelově, aby zabránil svému trestnímu postihu.

40. Velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu tudíž shrnuje, že podmínkou pro závěr o zániku trestní odpovědnosti obviněného z důvodu aplikace čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb. v průběhu tzv. zbraňové amnestie je jeho aktivní jednání spočívající v dobrovolném a faktickém odevzdání nelegálně držené zbraně do úschovy policie nebo jejím přenechání ve prospěch státu, nebo alespoň jednání, z něhož konkrétně vyplývá jeho úmysl neoprávněně přechovávanou zbraň dobrovolně odevzdat do úschovy policie či přenechat ve prospěch státu. Takové jednání bylo v případě obviněného zjištěno stran 1 ks německého kulometu MG - 42 dobrovolně vydaného před konáním domovní prohlídky, zatímco ohledně ostatních nelegálně držených zbraní uvedených ve výroku usnesení nalézacího soudu obviněný ve smyslu čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb. nekonal, neboť tyto zbraně policejnímu orgánu dobrovolně neodevzdal, nýbrž je při výslechu provedeném před domovní prohlídkou zatajil, takže jeho trestní odpovědnost ve vztahu k těmto zbraním zaniknout z důvodu aplikace čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb. nemohla.

41. Vzhledem ke skutečnosti, že soudy nižších stupňů posoudily otázku zániku trestní odpovědnosti obviněného (ohledně všech nelegálně držených zbraní vymezených ve výroku usnesení soudu prvního stupně kromě 1 ks německého kulometu MG - 42) nesprávně, nutno konstatovat, že námitky nejvyššího státního zástupce vztažené k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byly uplatněny částečně důvodně. Se zřetelem k tomu, že trestní odpovědnost obviněného za skutek popsaný ve výroku usnesení nalézacího soudu (vyjma části skutku týkající se 1 ks německého kulometu MG - 42) nezanikla, nebyl dán důvod pro zastavení trestního stíhání podle § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř. ve spojení s § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. Opodstatněnými jsou tudíž i výhrady dovolatele podřazené pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Soudu druhého stupně je tak zapotřebí vytknout, že pochybil, pokud rozhodl o zamítnutí stížnosti státního zástupce Okresního státního zastupitelství ve Znojmě, ačkoli v řízení, jež tomuto zamítavému rozhodnutí předcházelo, byl dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř. Jelikož odvolací soud neodstranil vadu vytkanou v řádném opravném prostředku zakládající některý z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř., za opodstatněné nutno označit i námitky dovolatele uplatněné pod dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

42. Ze shora rozvedených důvodů velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 4 To 156/2016, jakož i jemu předcházející usnesení Okresního soudu ve Znojmě ze dne 5. 4. 2016, sp. zn. 3 T 161/2015. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. současně zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu ve Znojmě přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

43. V dalším řízení bude Okresní soud ve Znojmě povinen znovu posoudit jednání obviněného v intencích výše uvedeného za současné správné aplikace ustanovení o tzv. zbraňové amnestii (čl. II bodu 1. věty první zákona č. 170/2013 Sb.), přičemž bude vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto usnesení (§ 265s odst. 1 tr. ř.). V rámci nového projednání a rozhodnutí věci by se měl zabývat i otázkou vhodnosti aplikace zásady subsidiarity trestní represe, a to s přihlédnutím k závěrům vyplývajícím ze stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu publikovaného pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr., jakož i z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2017, sp. zn. [II. ÚS 3080/16](#). Byť soud prvního stupně v původním rozhodnutí v tomto směru rozvedl určité úvahy stran velmi nepatrné společenské škodlivosti daného skutku, nelze tyto označit za komplexní a vyvážené, a to již proto, že je v převážné míře soustředil na okolnosti týkající se dobrovolně vydaného kulometu MG - 42. S přihlédnutím ke shora rozvedeným závěrům o zániku trestní odpovědnosti obviněného v případě této zbraně by se měl nalézací soud naproti tomu zaměřit na společenskou škodlivost jeho jednání týkajícího se zbylých - dobrovolně nevydaných - zbraní, ke kterému není možné vztáhnout dobrodiní tzv. zbraňové amnestie. Společenskou škodlivost uvedeného jednání obviněného bude zapotřebí zhodnotit pečlivě s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr.

zákoníku, tj. zejména s ohledem na význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, osobu pachatele, míru jeho zavinění a jeho pohnutku, záměr nebo cíl. V daném případě bude přitom nezbytné přihlídnout mj. k funkčnosti či střelbyschopnosti nelegálně držných zbraní (zda tyto vůbec byly způsobilé vyvolat reálné ohrožení), dále k motivaci pachatele (za jakým účelem si tyto zbraně opatřoval a následně je neoprávněně přechovával) a v neposlední řadě ke skutečnosti, že obviněný byl v době páchání souzené trestné činnosti policistou s tzv. licenci k držení zbraně, kterážto skutečnost může snižovat společenskou škodlivost jednání, a to i s přihlédnutím k závěrům plynoucím z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích publikovaného pod č. 19/1994 Sb. rozh. tr. a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. [8 Tdo 611/2008](#). V tomto směru nelze zcela souhlasit s názorem odvolacího soudu, který hodnotil shora uvedené skutečnosti jednostranně a bez přihlédnutí k závěrům citovaných rozhodnutí.

44. V neposlední řadě by se měl soud prvního stupně vypořádat rovněž s námitkou obviněného o existenci překážky ne bis in idem založené rozhodnutím správního orgánu (ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje) o zastavení kázeňského řízení pro kázeňský přestupek nedovoleného ozbrojování ze dne 16. 9. 2015, č. j. KRPB-125265-33/ČJ-2015-0600KR.